

har svært god Brug for mig herhjemme. Men samtidig føler jeg, at uden Dem vil jeg næppe nogensinde fuldtud kunne naa, hvad jeg tilsigter, . . . jeg veed jo godt, hvormeget De allerede har betydet for min Udvikling. Det er da ikke alene hele min personlige Lykke, men min hele Fremtid og Velfærd, der bestemmes af det Svar, De nu vil give mig.“

Han havde faaet Lov at tale ud. Hun havde ikke kunnet faa sig til at afbryde ham, for hun maatte nu tilstaa for sig selv, at det var en uværdig Trang til at høre disse Kærlighedsord, der havde faaet hende til at søge denne sidste Samtale med ham. Der var desuden noget i selve hans Stemme, der gjorde hende svag. Dens dybe, stærke Mandsklang overvældede og bedøvede hende. Til trods for, at han i sine sidste Udtalelser havde været mere uklogt aabenhjertig, end han selv vidste af, gik det ikke op for hende, at han i Grunden hele Tiden havde været mere opfyldt af sig selv end af hende.

Foruroliget af hendes Tavshed og af hendes mørke og ubevægelige Ansigtsudtryk vedblev Per:

„Jeg indser meget godt, at det er temmelig dristigt af mig at henvende mig til Dem paa en saadan Maade. De er en attraaet Dame, smuk, klog, formuende, — og jeg en stakkels ukendt Ingeniør, der endnu kun har sine Fremtidsudsigter at byde paa. Men det er heller ikke noget endeligt, afgørende Svar, jeg forlanger af Dem. Hvad jeg beder Dem om, er blot, at De vil give mig lidt Haab . . . en Smule af et Løfte med paa Rejsen ud i Verden. Stol paa mig, Frøken Jakobe! Der er Intet, jeg ikke vil vove . . . Intet, jeg